

før foreslaaet Udtrykket „Kirker, som ikke ere i privat Eie“ forandret til: „Kirker, som eie sig selv“.

Jorfaavidt det Beløb, der i Finantsaarene 1862—63 og 1863—64 foreslaaes stillet til Ministeriets Raadighed, er fastsat henholdsvis til 3,000 Rb. og 40,000 Rb., savnes der vel nøjagtig Oplysning om, hvortil disse Summer skulle bruges. Men da det er bitterligt, at de Kirker, om hvis Restauration der i den nærmeste Tid bliver Spørgsmaal, ville behøve endnu langt større Summer end de nævnte, og der overhovedet kun er Tale om Bemhøjdigelse til at gjøre Ublaar og ikke om Summer, der bevilges Ministeriet til eget Forbrug, skjønner Udvalget ikke, at der kan være nogen Betænkelighed for Thinget ved desuagtet at vedtage denne Deel af Lovforslaget.

Ved selve den i første Punktum af § 2 foreslaaede Bestemmelse, at de foreskudte Summer skulle forrentes med 4 pCt. og tilbagebetales med mindst 2 pCt. aarlig, finder Udvalget vel Anledning at bemærke, men maa dog holde for, at der rettest gives denne Bestemmelse Plads i § 1, hvilket imidlertid har gjort det nødvendigt, at Slutningen af Paragraphen omredigeres.

Hvad derimod de tvende følgende Punktummer angaaer, forekommer det Udvalget, at der mellem dem findes en Uoverensstemmelse. Medens det nemlig i Paragraphens andet Punktum hedder, at de til Laanenes Forrentning og Tilbagebetaling medgaaende Beløb skulle lignedes paa Kirkerne i Henhold til D. L. 2—22—64 og altsaa behandles som Laan og Forstrækninger og ikke som Gaver, indeholder det tredje Punktum en Bestemmelse, hvoraf synes at fremgaae, at disse Ligningssummer i Reglen skulle betragtes som Gaver, idet det her bestemmes, at der kun da skal udstedes Obligation for dem, naar Ministeriet skjønner, at den paagældende Kirke i Tidernes Løb vil kunne tilbagebetale dem. Den Uoverensstemmelse, der saaledes efter Udvalgets Formening er tilstede, hæves kun, naar det antages, enten at det ved Affattelsen af Udstatet er forudsat, at D. L. 2—22—64 allerede hjemler Overbestyrelsen af Kirkerne Ret til at komme uformuende Kirker til Hjælp med Gaver fra andre Kirker uden

Samtykke fra bispes nærmeste Bestyrelser, eller at det har været tilsigtet ved den i det tredje Punktum optagne Bestemmelse at skaffe en saadan Fortolkning af bemeldte Artikel Lovhjemmel. Men ligesom Udvalget nu ikke kan erkjende Rigtigheden af en saadan Fortolkning af D. L. 2—22—64 — hvad nærmere mundtlig skal blive udviklet — saaledes maa det, saafremt Niemedet — hvad vi efter Ministerens Udtalelse ved Sagens første Behandling maae antage — er at skaffe den Lovhjemmel, tilraade det høie Thing ikke at vedtage dette Forslag. Paa den ene Side finder nemlig Udvalget, at der ikke bør aabnes Afgang til at gjøre et yderligere Indgreb i Kirkerens Eiendomsret end den, Lovgivningen alt nu hjemler Overbestyrelsen, og paa den anden Side skjønner Udvalget ikke, at den udviede Myndighed, der ved den foreslaaede Bestemmelse tilsigtes givet Samme, er nødvendig. Udvalget holder for, at den Myndighed, der nu efter D. L. 2—22—64 og 79 og Lov om Kirkeskyn m. m. af 19de Februar 1861 § 34 tilkommer Ministeriet til at lade de uformuende Kirker tilflyde Laan eller Forstrækning fra de formuende Kirker — med eller uden Rente — er tilstrækkelig til at sætte det istand til at fylde bestgjøre ved det paahvilende Forpligtelser. Udvalget skal derfor tillade sig at foreslaae denne Deel af Sen affattet i Uoverensstemmelse med, hvad det saaledes har udtalt; men i Forbindelse dermed har det troet at burde foreslaae forskjellige andre Bestemmelser optagne i Udstatet. Vi have saaledes fundet det i sin Orden, at der, om det end turde være mindre nødvendigt, udtrykkelig udtales, at Kirkerne egne disponible Midler, samt de Kapitaler, der maatte tilflydes fra Statskassen og vedkommende Menigheder, stedse bør først anvendes til Dækning af de til Restaurationen medgaaende Omkostninger; at Kirkerne egne aarlige Indtægter, derunder indbefattede de aarlige Bidrag, som maatte være eller blive paalignede Menighederne, eller som maatte bevilges af Statskassen, blive, forsaavidt der deraf bliver Noget i Behold fra de løbende Udgifter, efter Restaurationens Tilendbringelse forløds at anvende til Forrentning og Tilbagebetaling af den paagældende Kirkes Andeel i Laanet; at det manglende Beløb,